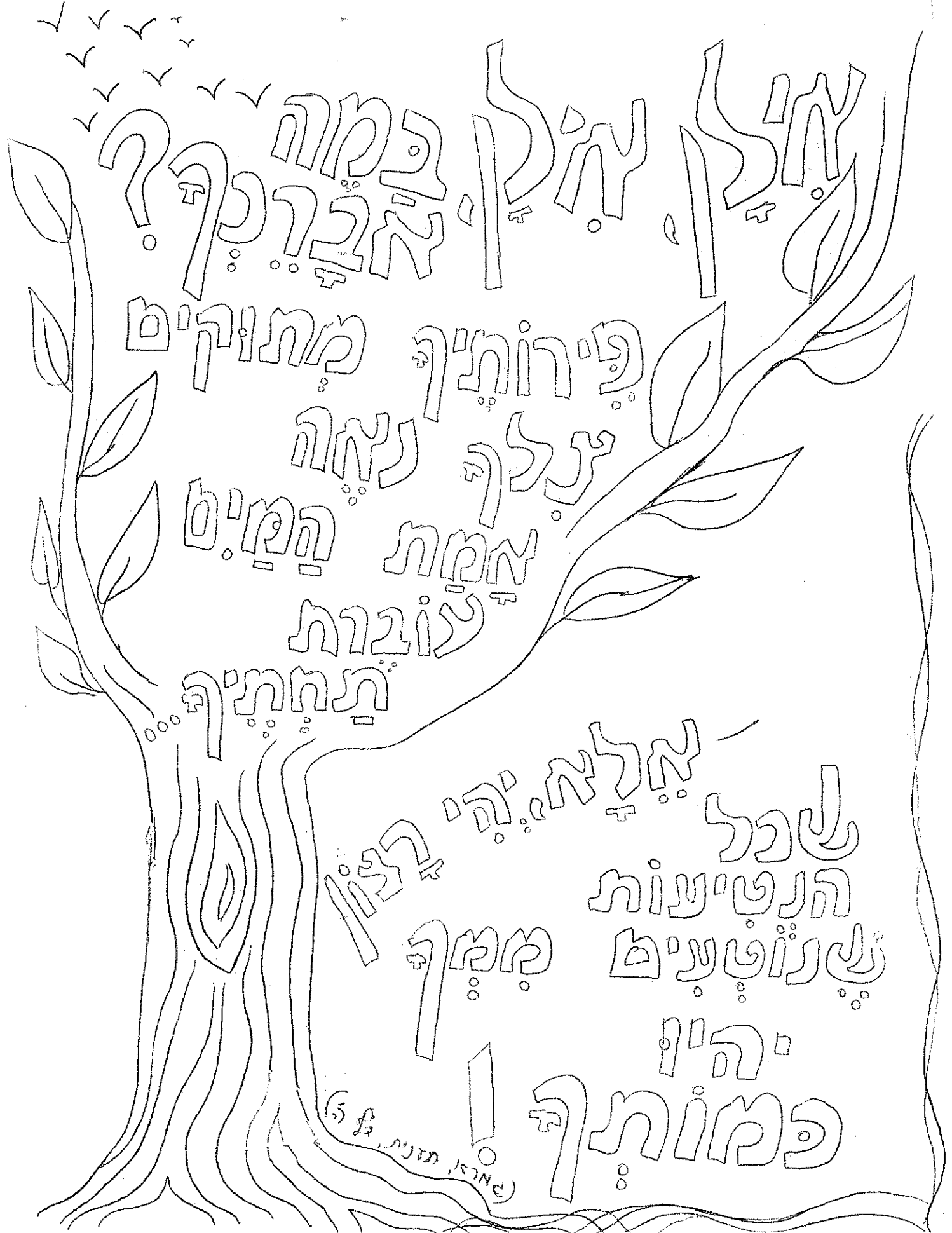

הד

הגבע

קבוצת
פזמות

לחברים שלום,

בגיליון הפעם:

הסבך מפורט של ירון על הדרך שבחר כשרות צנאי - ה"הסדר".

למשה ווייס השגות והערות על דרך זו ועל שהתלוח אליה.

הרב בני מגיב על מאמרו של משה ווייס.

חג טו בשבט מצטייר לנו בעיקר כיום נטיעות, אכילת פירות וכיו"ב. במקורו

כלל אינו חג אלא יום הקובע לעבין הפרשת תרומות ומעשרות. על כך נלקט מתוך

ספר המועדים.

מהנעשה במחסן הילדים שמענו מדחל בן-יהשוע בראיון שערכנו עמה.

עד לימים אלו ציפינו לגשם והוא בושש לבוא. אצנו אל איש השירות המטראולוגי

שלנו - יצחק דיסון - ובקשנו להחכים מהמספרים של שנים עברו ולדעת: האם כבר

היה כדבר הזה? האם יש סיכוי, עפ"י הסטטיסטיקה, לגשמים בחדשים של שלהי החורף?

ובהקשר לכך כותב ראובן על הציפיה לגשם.

מיטב ירקות העונה עולים על שולחננו - חיים או מנושלים, רובם מתוצרת עצמית.

פנחס המדיין ומלווה את ילדינו בעבודה בגן הירק מספר על "גן הירק ובלאגן הסרק".

ומעבין ירקות אל שאר ירקות. דוד דיסון מעיר על צורת ארגון הגיוס לגזר.

מוני מציע לנו להשתמש קצת יותר בראי - ולא דוקא בשעת הגילוח. על כך במאמרו:

בבואיזם.

ואם בעצים עוסקים בחג האילנות - מנת נוסטלגיה בשירו של ראובן על צריף העץ

ששימש אותנו כחדר אוכל שנים רבות.

שבת שלום,

המערכת.

---/---/---/---/---/---/---/---/---/---

וכברת זו גיבוסד ולמה נקראה שמה כברת?

שמתוקין הפירות כקול הכיבורות.

(מגילה)

---/---/---/---/---/---/---/---/---/---

ט ו י ר ב ש ב ט

=====

ארבעה ראשי שנים הם:

- באחד בניסן - ראש השנה למלכים ולרגלים.
- באחד באלול - ראש השנה למעשר בהמה.
- באחד בתשרי - ראש השנה לשנים ולשמיטין וליובלות, לבטיעה ולירקות.
- באחד בשבט - ראש השנה לאילן, כדברי שמאי.

בית הלל אומרים: בחמשה עשר בו.

מהו ראש השנה לאילן?

יום זה לא היה קיים בימי התנ"ך. רק בימי בית הלל ובית שמאי החל הברור באיזה יום לקבוע את יום ראש השנה. ובשמה שז'דונה הלכה כדברי בית הלל, קבעו - ורק אז! יום ראש השנה לאילן וקבעוהו בחמשה עשר בשבט.

ועוד יש לדעת, שיום זה לא נקבע כלל כחג, וגם לא ליום בטיעת האילן. תקרו

את זמן ראש השנה לאילן גם בית שמאי וגם בית הלל בסדרת תצפיות בגשמי הארץ ובחיי האילן, ובתוצאות התצפיות הללו היו חילקי דעות בין בית שמאי ובית הלל למדחק של חמישה עשר יום, וכל הפלוגתא לא באה אלא לשם המטרה האתת והיחידה: לקבוע את יום

ר"ה של האילן בשביל הדין בעניני מעשרות. שכן לפי הדין אסור לעשר מעשרות מן הפירות של שנה אחת לפירות של השנה החדשה, מן הפירות שחבטו לפני ראש השנה לאילן לפירות שחבטו לאחר ר"ה לאילן. ובשביל הדין הזה הכרחי היה לקבוע אימתי חל יום ראש השנה לאילן. ולא בשביל לעשות את היום הזה יום לבטיעה.

ומה שימש להם סימן ליום ר"ה לאילן? כיום מקובל לסימן השקד בראשית הפרחתו. ואילו לאבותינו היו טעמים יסודיים יותר לקביעת יום ר"ה לאילן מהפרחתו של עץ ממין אחד. ובכל הספרים התלמודיים והגאונים בקשר עם ענין ר"ה לאילן, לא נזכר אף פעם אחת ולא בהמז עץ השקד. אבותינו עובדי האדמה שמו לב לדבר היסודי הזה: עד אימתי שותה העץ מהמים של השנה שעברה ומאימתי הוא מתחיל לשתות מן המים של השנה החדשה. והזמן, שבו מתחיל האילן לשתות ממי השנה החדשה, נקבע ליום ראש השנה לאילן (ירושלמי, ר"ה א', הלכה ב').

כן גם ביאר רב האי גאון בתשובתו לשאלה מה טעם קבעו יום ר"ה לאילן בט"ו

בשבט. כמובן, כמובן, ישנן שנים, ששתיית האילן ממי השנה החדשה מוקדמת יותר או מאוחרת יותר, אבל הממוצע הוא כפי תצפיותיו של בית הלל בחמישה עשר בשבט.

ובכן לא חג היה יום זה בישראל ולא "יום בטיעה", ואף על פי כן אין ספק שמאז שנקבע יום ר"ה לאילן, ולו גם רק לשם דיני מעשרות בלבד, היה האיכר, הזוטע והכורם, רגיש ביותר לגורל העץ, שנטע וטיפל בו וטיפחו ביום ר"ה זה והיה מפנה את לבו בתפילה כביום ר"ה של האדם, בדטט חגיגי. ואמנם נתגלה לפני זמן לא רב כתב יד, שנתפרסם על ידי מוסד שוקן, ובו שיר לראש השנה לאילן בצורת תפילה - ונצורת תפילת שמונה-עשרה, וכבראה מתוכן הפיוט ומן האילנות הנזכרים בו, היה הפיוט שחיברו תושב ארץ ישראל.

(מתוך ראש השנה לאילן וחג הבטיעה)

במאה ה-16, עם עליית המקובלים - לא"י בעשה ט"ו בשבט לחג בלוח המועדים. האר"י בצפת וחבריו - תקנו "יום לאכילת פירות" סמל להשתתפות האדם בשמחת האילנות. תקון חדש זה, להדבות באכילת פירות ביום ט"ו בשבט, הכה מהר שדשים בעדות הספרדים השכנות לארץ ישראל ומהט פשט לארצות אשכנז.

לקט מתוך ספר המועדים.

לציבור חברי קה"ק שלוחות - רוב שלומות,

חש אני כצורך וחובה לעצמי לנסות ולבאר, ואפילו אם על דגל אחת, את "פרשת ההסדר" שנחתה על רובו של הציבור לאחרונה, ואשר עניינה: בקשתי לשרת את שירותי הצבאי במסגרת "ההסדר".

לפני שאכנס בקצרה למכלול המניעים והגורמים שהביאוני לכך, ברצוני להדגיש כי הדברים הרבוא לפני מוסדות הקיבוץ כדת וכדין, ואושרו מתוך הכרה שהם מעוגנים בהחלטת מוסד העל של תנועתנו - "המועצה". מועצת החינוך האחרונה, אשר התקיימה בקהילת עיה"ב (בשבת תשל"ו), דנה בבעיות החינוך למינהן שעמדו אז (והיום) על הפרק ובין היתר הוקדש זמן לא מועט לנושא "ההסדר". בסיכומה של המועצה התפרסמה הוברת החלטות אשר בה, לעצייצו, הוחלטה החלטה בעלת שני סעיפים (שם, עמ' 134). הראשון שביניהם קובע, כי בראותו בשירות - הצבאי - המלא בצה"ל ערך בטחוני לאומי, אין הקב"ד רואה אפשרות כי בניו ישרתו במסגרת ההסדר הקיים. לעומת זאת, בהחלטה השנייה מפורש, כי במקרה ותוגש בקשה למוסדות ע"י בן/ים המעוניין/ים בכך, יאפשר הקב"ד את הדבר בתנאי שיהיה זה במסגרת הסדר מיוחד שבו יהיה השירות בפועל. זהה לשירות החובה בצה"ל. בהתאם להחלטה השנייה הגשתי אני פנייה לקיבוץ, דרך המוסדות המטפלים בכך, והסברתי כי אני מתכוון למלא תנאי זה ולשרת בפועל כמו כל יהודי אחר במדינתנו (מלבד חלוקת הזמן שתהיה שונה במקצת).

כמו שעשיתי ביחס למוסדות, רוצה אני גם ביחס לציבור: לאחר שהבהרתי את הצד הטכני פורמלי, ברצוני להבהיר קצת את הדברים שמעבר לכך, שחושבני שהם החשובים באמת.

ובכן, שקולים רבים ושובים עמדו לבגד עיניי בהחלטה זו אך למען הקל על הקורא אחלקם, באופן כללי, לשתי בחיבות. האחת - בחיבה אישית פרטית שלי והשנייה, אשר אינה פחות חשובה (אם לא יותר) היא הבחיבה הכללית ציבורית של הדבר: הן של קבוציבו היקר - כפרט והן של תנועתנו הרחבה מאיזון.

ואפתח בקצרה בשקולי האישיים. כמו כל בן קיבוץ טוב שגדל והתחנך על "הלך-הרוח" המקובל, האומר שכל מעשינו מטרותם היא לצאת אל הכלל - אל העם, אל המדינה, ושבוכל שליחות אשר אליה בשלח או בכל מקום אשר אליו בגיע יש לשאוף להוציא אל הפועל את מירב היכולת, להצטיין, לתת דוגמא אישית או לעצייצו: להגיע לדרגת פקוד צבאית כלשהיא - כן התחבתי אף אני. חש אני בכמעט דחף פנימי לצאת מהמסגרת בה חייתי עד היום ולהצטרף לחברי העוסקים איש איש בתחומי, בצרכי השעה ההכרחיים של ארץ קודשינו.

אבל... לכל מטבע ישנו גם צד שני! עם כל רצוני, שהוא באמת באמת אמיתי, תמיד העיבה ע"כ העובדה שהמדובר בתקופה אשר בסופו של דבר הינה דג ממושכת וארוכה, עכ"פ ביחס לגילו ופעלו של האדם עד כה. תקופה זו אשר בה צריך האדם לבנות, לעצב ולגבש את עצמו ואשר בסופה כבר מוכרח הוא להתחיל לחשוב על "ישונו" (מבחינת דעיה, מקום מגורים, עבודה וכד'). - פירושה לגבי האדם: ביתוק של מספר שנים מהתמדתו - המסוימת בתורה וקטיעה של הוי חיים תורני רוחני בו הוא חי או אליו הוא שואף (להבהרה: בטוח אני כי תפילה חטופה של חייל יגיע בתום מסע מפרך, נרשמת במאור פנים בפנקסו של הקב"ה. אך לגבי החייל עצמו, תשאר היא תמיד, עם יתר המצוות אותם הוא מצליח לקיים, בגדר של "קיום-מצוות בעלמא" ללא שום אפשרות אפילו לשאוף למה שמתיימרים אנו לשאוף ולחנך מלכתחילה: לשמירת מתח דתי וקיום מצוות מתוך רגש וחוויה ולא רק כ"עגלה מלומדה"...). במציאות זמנינו ישנה רק מסגרת אחת

המאחדת בתוכה את שתי הבחינות: הן את מימוש היכולת הצבאית המגיעת עד לדרגות של פיקוד, בהתאם כמובן ליכולתו של הציבור, והן את האפשרות ל"צאת לחיים" בסופה של התקופה, עם "מצברים" קצת יותר מלאים ומטען אמונתי-חנודתי-תורני-רוחני קצת יותר מגוון ומבוסס מאשר מספר מבחני הבגרות בשטח זה אותם עובר הנער בסוף תקופת נערותו... מסגרת זו היא "ההסדר" שיעודו, ע"פ עניות דעתי, הוא להוציא "תוצר אנושי" בעל אמצעים ורמה שיאפשרו להגשים ולתרום לכלל בחינוך, בהתישבות ובכל מקום אחר שעם ישראל באמת צריך אותו. כך הוא מצב - הלכתחילה ב"הסדר" וכך צריכים גם אנו לראות זאת. כל מציאות מעשית אחרת - הינה אך ורק בדיעבד ועלינו למצא את דרכנו, ואפילו אם תהיה יחודית, להתמודד עימה. כאן בכנסת לתמונה הבחינה השניה והיא - "הקיבוץ". (כפי שכבר הדגשתי בחינות אלו חולקו והופרדו רק לשם ההבהרה אך מצד עצמם כמובן ש"הא בהא תליא").

רמתו וטיבו של כל קיבוץ ייקבעו ע"פ רמתם הכוללת של אוסף הפרטים שבו. לכן, מוציא הקיבוץ את חבריו להשתלמויות: מעוצין הוא לשלוח את הפרט להשתלם באופן אישי בתחום בו בחר, כאשר הנ"ל מודע כי שליחתו היא שליחות ומטרתה מאוחר יותר הוא: להשלים את הקיבוץ. כך נרק כך יכולה חברה לשאוף לשלימות (!) אכן, זוהי מעלתו של הקיבוץ, אך כאן גם עשויה להיות... נקודת תורפתו. וברשותכם - אנסה לבאר.

הקיבוץ הינו התוצר של אחת התקופות המרתקות והמופלאות בתולדות עמינו. זוהי התקופה בה שינה עם ישראל את מרכזו מ"ארץ העמים" בחזרה אל ארצו שלו. מתוך תקופה זו של שנוי מעמד היהודי - הגלותי, התלוש והמבוהל, ליהודי הישראלי - המבוסס, פעלתן ובטוח בעצמו, בשעה הסטורית זו - בולד לו ה"קיבוץ"! מכל פינות חבל באספו בחורים ובחורות תוססים, מלאי אדאולוגיה ומסר והגיפו את הדגל: "די לנו בתקנת חכמים ש"אין לנו לאדם אלא ד' אמות של הלכה", דיינו באיסור החמור לעיין בתנ"ך פן הלילה וחס יחשוב האדם קצת מעבר למה שמותר ומקובל עליו... הגיע הזמן להפוך את ה"פירמידה", לחזור לחיים הטבעיים ולהוציא אל הפועל את כל אותם תחומים בהם לא אפשרה הגלות לעסוק: החקלאות, הכלכלה, החברה, הצבא" ועוד ועוד. על "קרקע" זו לא היה טבעי יותר מאשר הולדתו של "הקיבוץ" - בכלל ושל "הקב"ד - בפרט.

בהתלהבות עצומה בגשו האנשים להקמת עולמם החדש מתוך הכרה מלאה כי זה היוצא להיחלף את שדהו מקיים את אותה עבודת ה' אשר עושה הלומד בישיבה וזה המשרת באמנה בצבא - המדינה עושה "קידוש ה'" בדיוק כמו המגן צינית ותפילין בדבקות. לא עבר זמן רב ונמצא לו לציבור זה המונח שהפך מכאן ולהבא לסמל ויעוד של הווית חיים חדשה זו "תורה ועבודה": לא חיבורם של שני תחומים הסותרים זה את זה, לא חלוקה סטטיסטית ע"פ שעות, שכך וכך יוקדשו לעבודה וכך וכך ללימוד (!) אלא הסתכלות מקיפה ומאירה: "תורה" שהיא "עבודה" ו"עבודה" שהיא "תורה", הכל משולב, הכל עבודה ה' והכל נובע מעולמה של תורה ומצורתיה. אף אם נראה היה בעליל כי דברים מסוימים בקבוצה אינם תואמים לגמרי את ההלכה המקובלת מדור-דור, היתה התשובה לכך כי מצויים אנו במציאות חדשה, אשר לתחומים רבים שבה לא נמצא שום התייחסות אצל חכמינו, וע"כ שומה עלינו לבחון דברים מחדש ולנסות ליישם בצורה היותר אמיתית בהתאם לתקופתינו - אם, כמובן... תאפשר זאת ההלכה! כששאלו פעם את צוריאל ז"ל איך יתכן כי לתנועת הקב"ד אין שום רב גדול אשר לנרו הולכים בצורה עקבית (ושמספר כמותו מצויים בכל ציבור דתי אחר!) ואפילו אל הרבנות הראשית אין הוא בשמע-תמיד, השיב צוריאל: "...פעם שאלני ילד אם להניח תפילין על ידו השמאלית והשיבותיו... "כן"! וכי עבירה עברתי על שלא שאלתי את הרב? הרב אמנם יעזרני ב"ציוע", "בשאלת חכם" אך תחילתו של דבר הוא - "עשה לך רב" - שיהא כל אדם רב

לעצמו, שידע בכוחותיו הוא להחליט בכל ענין איר, האם וכיצד לעשותו! זו היתה תשובתו של צוריאל וזו היתה המשימה שנטל על עצמו "הקיבוץ הדתי": להקים חברה (שמי יודע אם אכן, לא היא היותר מכוונת לרוחה של תורה...?! אשר פניה אל הכלל ואשר דמתו היסודית, הן של הציבור והן של הפרט היא כזו שהכל בובע אצלה מאותו עולם של יראת שמים, עבודת ה' ושמירת מצוותיו.

מאז, חלפו להן השנים, לחלוצים נולדו ילדים ולחלקם אף בכדים והקיבוץ גדל והתפתח. אט אט, התפתח לו אב הטיפוס של בן הקיבוץ המצוי. הב"ל הוא על פי הרוב, אותו אחד המתמיד להשכים קום, ועובד בדבקות את רוב שעות היום. לאחר מכן, ישוב לעת ערב אל ביתו - כאשר בלוריתו המסתלסלת, וכפתורי חולצתו הפתוחים, יעידו כאלף עדים כי אכן איש קיבוץ מסור הוא וכך, אמנם, יעריכוהו גם מדבית חבריו. לעומת זאת כל מאן שהוא אשר יחפוץ קמעה להרים את המתת התורני, לדקדק או להקפיד יותר על עצמו ובכך גם אולי לתרום לציבור כולו - כבר הוא חורג מן הצורה ול"סבון" יחשב. אנו הבנים, השכחנו כי כל מעשי ה"חולין" של אבותינו בבער מ"רוח של קודש"? אבותינו, שמרנו בעולם הישיבות - מרדו כנגד השאיפה למקצועיות תורנית, כנגד צורת חיים שעיקרה היא השתלמות מוחלטת ואין סופית אך ורק בעולמה העיוני של תורתנו, אבל למרוד בת"ת שאין לו שיעור, מעולם לא העלו על דעתם!!! מורדים אנו בצורת לבוש, בקיום מצוות מסוימות ורמת ידע תורני כקריטריונים בלעדיים לקביעת מדרגתו של האדם והחברה לפני הקב"ה. אבל מרידה בהכרח ובצורך הבסיסי בהן - הן לפרט והן לכלל - מאן סלקא על דעתיה? אכן, יכולים אנו לטפוח על שכמנו - הקיבוץ הוא יצירה בפלאה אשר בשום מקום ועידו אחר לא עלה בידי בני"א להקים שכמותו, עד שהגענו לזמננו ולאדננו. היכן עוד תמצא צורה כה טבעית ופשוטה של ציבור אנשים, החיים יחדיו בתוך קהילה ושואפים, ללא מליצות, לחיים של צדק ושיתוף? האם קיימת עוד חברה שהתיימרה, בכלל, לנסות ולהתמודד בשאלת השויון? שמרסר עבודה ועזרה לזולת הם אכסיומה שבהרגל ולא פונקציה אינטרסנטית מסוימת? נקח לדוגמא תחום שגור מההוי הקיבוצי: קליטת גופים זמניים. מידי שנה בשנה עוברים בקבוצים עשרות גרעינים, אולפנים, חברות בוער, מחנות עבודה, מתנדבים ועוד ועוד.

מתד - היש לך דבר יותר עצום מכך, מקליטת יהודים (מכל ה"גורונים" האפשריים) בפועל. לתוך תוכה של ארצנו - ארץ ישראל? האם קיים עוד ציבור, חברה או ארגון העוסק, בהתמדה, בצו השעה הזה של זמננו שהוא "קיבוץ הגלויות" - הן של הגולים מבחוץ והן של אלה שמבפנים? ומאיך - הוצא אי פעם הקיבוץ לה"שויון" במעשיו? הביסה לעלות לכותרות או לדרוש עוד מזיות בשל כך מנשיא המדינה, או... ממלך העולם? דוגמא זאת אחת היא אך כמות עוד רבות. במודע ואפילו שלא במודע עוסקים חברי הקיבוץ מידי יום ביומו ב"עולם ומלואו" מבלי אפילו להבחין, לעיתים, עד כמה ברוכה היא מלאכתם! לכן, עוד לא אבד הכלח על הקיבוץ ועל אחת כמה וכמה על הקב"ה מקומו שריר וקיים: מרבית חבריו עדיין מיטיבים לכת ומצדיקים, למאמינים בו, את המשך קיומו!!!

אבל... חוץ מאלו ישנו מיעוט "שליט" מאן דפליג" שאינם הטובים והיפים ביותר. כל אותם דברים שמתד - בטשטשו, בשחקו או חלילה בעלמו, ומאיך - אותם דברים שפשו, חדרו והטביעו עלינו את חותמם - דברים, אשר אפילו אם נתרצם בכך שטבעי הוא לכל דבר, יהיה טוב ככל שיהיה, להשתחק קצת במשך הזמן, לא נוכל להתעלם מכך שהם מעיבים על חיינו והופכים אותם לפעמים להרבה יותר אפורים מאשר הם באמת (כפי שתואר לעיל).

אני, רבנתי, מדבר אך ורק על אותו מעוט. אינני מבקש לשרת ב"הסדר" כדי להרוס קיבוץ ואף לא... כדי להקים חדש! מתוך הערכתי לקיים מבקש אני להשלים את החסר, מבקש אני לילן בדרכו המאירה של מוה"ר אברהם יצחק הכהן קוק זצ"ל, שהטביע את דרכו בקודש, הן החינוכית והן המעשית, במשפט הבא: "הצדיקים הטורלים אינם קובלים על הרשעה אלא מוסיפים צדק, אינם קובלים על הכפירה אלא מוסיפים אמונה!" (מתוך "ערפילי הסוהר" למרן) מקובלות עלי כל טענותיהם האמיתיות של חברנו (ודא עקא: הם היו אלו שמבעובי עד כה!) אך ידוע נדע כי אל לנו לשנת בעטיים בשילוב ידיים - אלא הפוך: שומה עלינו להתמודד עימם בדרכנו - אנו ולפותרם בכל פתרון, ואפילו אם יהיה אך ורק שלנו.

כל דריכה על המקום, כל "קפיאה על השמרים" פירושה חד הוא: בסיגה לאחור!!! בעיותינו מקורן בתחום התורני. מתד - אין שטח שבו דרושה לנו כיום יותר עירנות מוגברת, גיבוש דיעות, דחיפה ועידוד. ומאידך - אין תחום שכה רבים בו הזנחה, רשלנות או סתם חוסר - טפול, שאפילו אם קדו או געשו שלא מרע לב. יהפכו חיש, חו"ח, לצפילה כללית שכבר קשה מאד יהיה לעוצרה.

כשם שלא יתכן שבקיבוץ דתי לא יהיה בית כנסת ובית מדרש מרכזיים, כשם שלא יתכן שלתנועת האם של אלה לא תהיה ישיבה מרכזית - גבוהה, כך לא יתכן שבתנועה זו לא יתאפשר, לבנים המעובייבים בכר, להמשיך ולהתפתח בתחם התורני.

כל מביעה עקרונית שיש: הן זו העקרונית טכנית, שהשירות בפועל אינו מגיע למינימום - השנים הנדרש, והן העקרונית "מהותית", של הפחד מפני עולם הישיבות (שלצערנו, חלקו הגדול אינו במנה דווקא על אוהדינו) והחשש מפני "פספוס" בנינו שמסתמא לא יחזרו כולם אל ביתם המקורי - מוכרחת למצוא את פתרונה בדרכנו - שלנו ע"י אנשנו שלנו בדרכים המקובלות עלינו.

את מספר השנים הבלתי מספק ניתן לפתור ע"י מסלול מיוחד לבני הקב"ד (כמונן, בתיאום עם כל הגורמים - והדבר אפשרי!) בו ימלאו את חובתם הבטחונית לאומית כמו כל אדם אחר ואף יאופשר להם, כפי ששואפים הם, להגיע לפיקוד.

את החשש מפני עולם הישיבות ה"שורץ" ניתן לפתור ע"י מציאת ישיבה עליה יכולים אנו לסמוך (ובס"ד עוד קיימות אחדות שכאלה) ובתיאום עם ראשיה לשלוח אליה קבוצת בנים שיהוו גרעין קטן המחזק את עצמו, בדרך זו, מנפנים אך גם ניתן לבקורת והכוונה שלנו מבחוץ (למשל, בתיאום עם הישיבה: חיזוק הצד הקיבוצי ע"י פגישה, הרצאה או שיחה פעם בשבוע).

לסיכומו של דבר: עיקר כוונתי היתה להבהיר! להבהיר לציבור את הצעד "החריג" והמפתיע, מאין הוא נובע ולאן הוא הותר. רצייתי להזגיש, וחוזר אני ומדגיש, כי רואה אני את עצמי שייך לקיבוץ, מעריך אני אותו ומזדהה עם דרכו (למרות שזהו, בינתיים, "בסיס לשינויים" כי... עוד לא הייתי בצבא!) ומשתדל אני לייצגו בכל אשר אני פונה, כמיטב הנוצתי ויכולתי. דווקא לכן, מתוך אותה הכרה שיש בי על כל הטוב והיפה שעדיין קיים, חש אני בדחף והכרח לאבחן את מה שכבר אינו מן "העידית" ולנסות למען הכלל והעתיד, לעשות כמיטב יכולתי - הדלה כדי לתקן ולשפר את המעט שזקוק לכן.

ולסיום - רוצה אני להודות לכל אותו גבוי, ובעיקר מחברי קבוצת שלוחות, בו כבר זכיתי ומקווה שימשיך הקב"ה להנהיג את כולנו בדרך האמת ושלא יביאנו לידי שום צסיון ותקלה.

ובינתיים, "איש לרעהו יאמר: הזק!"

במשיך לחכות לגאולה שלמה וקרובה, בה תגלה שכינה על כולנו ו"מלאה הארץ דעת ה' כמים לים מכסים".

מסיים אני להפעם, ב"ח.

ת ג ר ב ו ת . ו ה ע ר ו ת

תעמולת הבחירות לכנסת טומנת בחובה סכנה רבה. הוזהרים, ושבים נחוזרים, פעמים כה רבות על משפטים מסויימים עד שאדם שלא ביהוץ בחוש בקורת מפותח מתחיל להאמין במה שמפלגתו שלו מפרסמת. (אשר לתעמולת מפלגות אחרות, הרי הוא כלל איננו מאזין להן).

עובדא זו אולי תסביר כיצד זה שבזמן האחרון מתעוררים חברים לדון מחדש בענין "הצהרות" לבנות ו"שרות לאומי" תמורת שרות צבאי, ולבנים - שרות במסגרת "ישיבות ההסדר". דברים אלו בכתבים, אמנם, אחרי שר' החנוך של הקה"ד אמרה את דברה לענין הראשון, אך, לפני שהמזכירות המורחבת דנה בשני. הקורא, איפוא, "יתכם" ממני. בכל זאת אני חש צורך להעיר כמה הערות ומקוה שהדברים יתפרסמו לפני אסיפת החברים אשר תדון בנושא.

מצב שבקושי היה בסבל "בדיעבד" בהפך ע"י המפד"ל בתעמולתה לשיא הישגה "לכתחילה". הרעיון שישנם שני סוגי אזרחים במדינה - אלו שעליהם חלים כל החובות - ואלו שלמעשה יכולים לפטור עצמן ממקצתן - הוא בלתי בסבל. כאשר העילה לפטור מחובות היא החשש שיגרם נזק לנפשם של ממלאי החובות, הפחד שיצאו לתרבות העה, הרי הדבר מקומם. מעבישים את מי שאיננו מקיים מצוות בין אדם למקום בזה שאין חוששים חוששים לגורל בביר, כי מניחים שמי שאינו שומר שבת מן הסתם לא ירצה לשמור על בתו. המכיר אותי יודע שאיננו "חדש בארץ" ושלא נחתתי כרגע מהחלל החצוץ. הנעשה במדינה מוכר לי. זכויות היתר הנ"ל הושגו בדרכים חוקיות ולכן כשרות. לגבי משיגיהם - ורדאי שהן הכרחיות לקיומם, ויצר הקיום עומד מעל הכל. כאשר מגיעים לכך שבעלי זכויות יתר יוותרו על מקצת השיגיהם ויכל זאת יעשו "משהו" כדי לשרת את הכלל. ודאי שיש לראות בזה הישג. המצב הוא טוב בהרבה מהשתמטות מוחלטת. אך, דא-עקא, ענין זה מוצג ע"י מפלגתנו, המפד"ל, כמצב בריא ורצוי מלכתחילה. מתארים לנו ששיא הישגה ופאר יצירתה של היהדות הדתית הלאומית הם השרות הלאומי לבנות וישיבות ההסדר לבנים. (יש לציין, על ההסדר המיוחד לתלמידי הישיבה המרכזית - לא שמעתי במסגרת זו).

והנה, דרכנו אנו היא אחרת, ביסודה מונח הרצון לעשות למען אחרים ולתת לזולת. ככל שדחף עשייה זה נחלש כן נחלשת החברה הקבוצית. חוסנה בכך שחבריה עושים למען הכלל. ולענינו כאן - מחבכים אנו את בנינו ובנותנו לתת לזולת, לפרט ולכלל כאחד. במיוחד מכוונים אנו אותם לתת למדינה את כל יכולתם בזמן שרותם הצבאי. עושים אבחנו זאת בידיעה מלאה של "הסכנות" הכרוכות בכך, ואע"פ כן איננו חוסכים מהם נסיון זה. אחרת היינו מבידים את צנינו המיוחד ודרכנו הייחודית. כל הסכמה שבנינו אינם חייבים בהזדמנות זו לתת את מלוא כוחם ואזנם תגדור אחריה, בתקופות מאוחרות יותר, השתמטות ממתן מלא האון והכה למשימה לאומית לא פחות חשובה וקשה פי כמה וכמה - המשכה של ההתישבות העובדת בכלל והתנועה הקבוצית הקה"ד בפרט. יודע אני, יודע, דרכנו זו, או פרט זה בדרכנו החבוכית איננו מבטיח את ההצלחה. אך, משוכנע אני, כי השמטתו תקרב את הכשלון.

התעוררתי לכתוב בנושא זה כי בתבשרנו בדת מידע 704 שהמזכירות החליטה להענות בחיוב לפניית אחד הבנים לשרת במסגרת ישיבות ההסדר. הוסבר שהדבר הולם את החלטות מועצת עה"ב ושבסדר אפשר להגיע לשרות פעיל בצה"ל השווה במשך זמן לשרות סדיר בצה"ל. פרשן החלטות מועצת עה"ב ומקור האינפורמציה לשרות בהסדר היה הפונה בעצמו.

הדבר הפתיע אותי ויצאתי לברר כמה מן הפרטים. והנה, חבר שלנו מרכז

ר. הבטחון של הקה"ד. בידו מופקד הספול בכל הבנים והבנות והוא נציגנו

בכל מוסדות הבטחון. ברם איש לא טרח להזמין לדיון במזכירות ולשמוע ממנו פרטים מדוייקים. ככל שאני הצלחתי לברר - שרות הפעיל של הייל בהסדר הוא 16 - 19 חודש וקצין מוסיף עוד 6 חודשים - עד היום לא בוצרו מסגרות המאפשרות שרות פעיל של 36 חודש.

יתירה מזו, הקבוצה פנתה למזכירות הקה"ד בעציון זה, תוך כדי הבנה שבשלב ראשון אין מקבלים החלטות בשלוחות. והנה, 3 ימים לפני ישיבת מזכירות הקה"ד (והיא, או המזכירות המורחבת הם הגורמים המוסמכים לפרש החלטות מועצת עה"ב!) יושבת מזכירות הקבוצה ומאשרת את הבקשה, לשם מה זה היה בחוץ? להרגיז אותי אפשר למצוא דרכים יותר יעילות. הרי עצם ההחלטה - אין בה תועלת. היא עצמה מותנית בדברים שיתקיימו במוסדות הקה"ד ואסיפת החברים בשלוחות. אם כן למה? לפיכך באתי למסקנה שפתחתי בה - אכן תעמולת הבחירות של מפד"לנו היא מסוכנת - אנשים מתחילים להשתכנע ממה מבלי לחשוב מחשבות עצמאיות.

והנה עוד, מן ההודעה שפורסמה אפשר היה להבין שהפונה, המתלבט בעתידו ובדרך פנה למוסדות הקבוצה ושתף אותם במושבותיו והרהוריו ושהכל התנהל בצורה פתוחה, על פני השטח ובידיעת הכל. וזהפוך הוא, הפניה למזכירות באה לאחר שבסתימו כל התהליכים והמוסד התבקש לתת את הותמת ההכשר לעובדא קיימת. הפעולה בעשתה לא רק בהתעלמות מן הממסד אלא תוך כדי העלמת דברים ממנו. הכל נשא אופי של פעולה מרדנית - מחתרית - כמעט שהייתי אומר חתרנית.

גם אני חבתי פעם למרד בממסד ובחברה. הייתי מדריך בתנועת זנוער צ'קננית חלוצית וישיבתי בגולה ומרדתי. אבל, החיים בקבוצה הם שונים זו חברה ערכית מגשימה. היא בוחרת את ערכיה ומגשימה אותם. המחנכים הם שלוחיה ובידם יפוי כח לפעול להשגת מטרתיה, ובראש ובראשונה - שמירת שלמותה והמשך דרכה. החפץ לשנות דבר בתחום זה חייב לפעול בתוך הממסד, בתוך חברת המבוגרים. אותם יש לשכנע בצדקת דרכו ורק אז רשאי המחנך לבצע את כוונותיו. הלכה למעשה, כי רק אז ייפו את כוחו לכך. המנהל את מאבקיו על גבם של החניכים, המושאים של החנוך, שולח יד בפקדון שהופקד בידו. שום התנצלות בנוסח "לא ידעתי" "לא חשבתי" ו"לא הכרתי" אינה יכולה לכפר על מעשה כזה.

כאמור, במקרה דנן נעשה הכל מבלי להזדקק לדרכי פעולה המקובלים בינינו ותוך כדי התעלמות - העלמה מן הממסד. יהיה אשר יהיה יחסו של הקורא לגופו של ענין, ודאי יסכים הוא אתי שיש לראות תופעה זו בחומרה. אין להעלות על הדעת שיפעלו בתוך בנינו גורמים הסבורים שהם בעלי זכויות - ללא חובות מבלי שבגייב אנחנו ובתכנון את צעדנו לעתיד שהדבר לא ישנה.

על ענין אחרון זה באתי לעורר ומקוה אני שדברי אלו יצאו אזניים קשובות.

משה וויס.

גשמי גבורה לאילנות, גשמי צחת לפירות.

(תעבית ג' ב'.)

ה ע ר ו ת למאמרו של משה ווייס

א. דברי בכתבים אחרי שהמזכירות המורחבת קבלה ברוב גדול את בקשתם של ירון ובחמיה ללכת ל"הסדר" תוך הבטחה שימלאו 36 חודשי שירות בפועל. המזכירות המורחבת אשרה את פרשנותו של ירון את החלטות מועצת עין הנצי"ב ודחתה את פרשנותו של מרכז ו. בטחון יואב לוטן.

ב. הואיל וירון הגיש את בקשתו לשרת ב"הסדר" תוך התחייבות למלא את חודשי השירות הפעיל מעבר למה שיחוייב ב"הסדר" ולהגיע ל- 36 חודשי שירות פעיל מלבד הלמודים אין אני רואה את הדיון על "שני סוגי אזרחים" ועל "המשתמטים" כרלוונטי - אבל כיון שהוזכרו הביטויים האלו יורשה לי להביא ציטוט מלא ממכתב שכתב הרמטכ"ל ד/א דפאל איתן למרכז ועדת הקשר של טירת צבי בתשובה לשאילה בנושא זה:

"שירות במסלול ישיבות הסדר, מהווה שירות מכובד בצ.ה.ל, ואלה ההולכים למסלול כזה - הם חיילים טובים ואף יותר מזה. אין זו (הדגשה במקור) התחמקות משירות רגיל.

שלום ותודה

(מקום חתימת ירון)

ג. אין אני מכריע בחקירה שהועלתה במאמרו של משה, מה היה המניע שדחף את המזכירות להחליט לחיוב לבקשת ירון. בשאלה אם נעשה הדבר כדי להרגיז את כותב המאמר, או שהיתה זו השפעה של תעמולת הבחירות של המפד"ל - צריך עיון.

ד. ירון החליט ללכת ל"הסדר" רק אחרי שסיים את לימודיו בבית הספר, בתקופת שהותו בישיבה לפני הגיוס. למרות שהתאריך הסופי להצטרפות ל"הסדר" היה כמה חודשים לפני זה, הוא הצליח בעזרתי, ובעזרת אנשים טובים אחרים להרשם ל"הסדר".

ה. הרשמה זו נתנה לו רק את האפשרות להצטרף למעגל המשרתים ב"הסדר" - והיא לא חייבה אותו ללכת ל"הסדר" - כשם שגם עתה וגם תוך כדי תקופת השירות והלמוד הוא יכול כל יום להחליט לעזוב את "הסדר" ולהצטרף ל"כלל צ.ה.ל".

ו. לכן אין זה בכוח שהוא בקש ממוסדות הקבוצה דק את החותמת של אחרי המעשה.

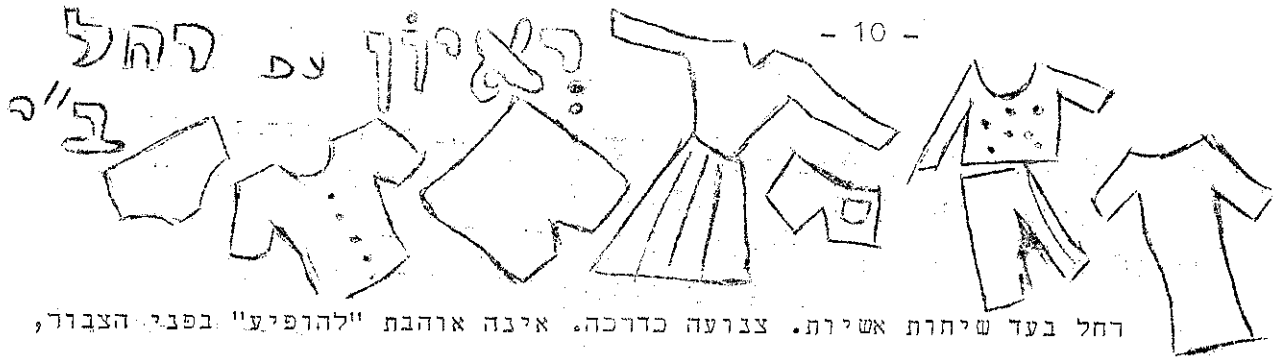
ז. ירון פנה בבקשה למזכירות, כמקובל לגבי כל שירות מעבר לשלוש שנים. פנייתו המאוחרת היתה בגלל החלטתו המאוחרת להצטרף ל"הסדר", ואין בה לא מרדנות ולא חתרנות.

ח. אני אינני בוש בעזרתי לירון בנדון זה, ולא ראיתי מעודי צורך להתנצל על כך ירון ואני ידידים זמן רב ואין אני מתכוון להסתיר ממנו ולא מאף "חבין" אחר את דעותי.

אסיים באחולי שירות ולמוד פורה לירון ובחמיה משלבי ה"ספרא וסייפא", ובהבעת תקווה שהם וכל חבריהם שילכו בעקבותיהם ישובו בשלום לבית הקבוץ הדתי, יגדילו תורה ויאדירו את בנין תורה ועבודה שמשה ווייס ואחרים שוקדים לטפחו ולשמרו.

בברכת התורה העם והארץ

בבימין אלון.

רחל בעד שיחות אשיות. צנועה כדרכה. אינה אוהבת "להופיע" בפני הצבור, בכתב או בע"פ, אם כי יש לה הרבה מה לומר. הפעם, באופן יוצא מן הכלל באותה להתראיין ע"מ לשתף אותנו במעט בדרך מחשבתה בכל מה שנוגע למחסן הילדים.

שאלה: בפתח בקצת הסטוריה. ספרי לנו על המעבר מטפול בילדים למחסן.

תשובה: פנינה מודלין חפשה מחליפה, כיוון שעמדה לפני לידה, וכן מפני שרצתה לעזור לאחר שנים של עבודה בנהול מחסן הילדים. מאחר ועבדתי בנתי-ילדים כל השנים, חשבה שיש לי גישה לתפקיד הן בגלל היחס שלי לילדים וכן מפני שהבגדים אצלי היו תמיד מטופלים ומסודרים. היא לחצה עלי הרבה זמן. היה לי קשה לקבל החלטה. חששתי. אמנם לא ידעתי מה בדיוק כולל התפקיד, אבל תארתי לעצמי, פחות או יותר. לאחר לבטים רבים החלטתי לבסות. מה יכול להיות?! אבסה עוד כוון בחיים! דאיתי בתפקיד אתגר. התמודדות. עניתי בחיוב, בתנאי שמהיה "עזר כנגדלי". שנה עבדנו יחד עד אשר השתנו פני הדברים במחסן החברים, ופנינה קבלה את רכוז הקניות של שני המחסנים ובמשך הזמן עברה לנהל את מחסן החברים באופן עצמאי לגמרי. לעזרה קבלתי את הדוה אולר. אולם לא ארכו הימים (8 חודשים בלבד) וחדוה הוחזרה לעבודה בבית ילדים. בשארתי לבד עם כל מדידות החורף. במבט לאחור קשה לי להבין איך עשיתי את זה. היה לי חשוב שהילדים יהיו מצוידים לחורף בזמן וע"כ התעלמתי מכל מה שקשור למסגרת יום עבודה ברוחמלי.

שאלה: איך את מוצאת את העבודה לאחר שנתיים?

תשובה: יש פער בין הרצוני למצוי. אמנם הפער הולך ומצטמצם, אבל עדיין קיים. האופנה והחדושים חדרו גם אלינו. בניה"ס קיימת תחרות סמויה בין המשקים. אנו תמיד היינו צעד אחד מאחור. הדרושות של ההורים והילדים גדולות יותר מבעבר, וקשה לספק אותן. לי קשה להתמודד עם רצון הילדים (הגדולים, כמובן) מפני שהגישה שלי שובה. אני נגד בזבוז, נגד ריצה אחרו האופנה. לדעתי בגדים צריכים להיות בקיים ומסודרים. צריך להתחשב במלאי הקיים. לא יתכן לזרוק הכל בכל פעם שהאופנה מתחלפת. אני לא מתנגדת לחדושים, אבל בהדרגתיות. לחדושים צריך זמן. הדור שלנו הוא חסר סבלנות, ולא מוכן להבין. למעשה זהה הסיבה העקרית שאיננו מעונינת להמשיך בתפקיד.

שאלה: (ביניים) את חושבת שמחסנאית צריכה להיות רק כזו הממלאה את כל הרצונות?

תשובה: מטבע הדברים, אין בעל תפקיד מסוגל למלא את רצון כולם. אבל כאשר אני משתדלת ורוב הצבור אינו מרוצה, אינני מרגישה שאני יכולה להמשיך. זה מתסכל. מיהו, בעצם, "רוב הצבור"? אלו הם הילדים. אמנם אני משוחחת אתם הרבה, אבל לא תמיד זה פועל. עם ההורים והמטפלות, כמעט ואיני בתקלת בבעיות. וגם אם, פה ושם, מתעוררות בעיות, הן נפתרות ע"י שיחות אישיות. בכלל אני בעד שיחות אישיות וגישה ישירה.

שאלה: אילו שבויים חלו במחסן מאז בכנסת?

תשובה: מהפכות גדולות לא עשיתי, ובכל זאת התחדשו דברים:

- א. מעילים. דרב הילדים זכו במעילים חדשים.
- ב. שביתי את הבורמה בעיני בגוד. איכות על חשבון כמות. לזוגמא: אם עד כה בהגבר לתת 5 זוגות מכנסיים (אמור לגבי הגדולים והבינוניים) רובם מתפירת בית, נתתי רק שלשה מ"תוצרת חוץ". מי שרצה יותר היה יכול לקבל, אך רק מן המלאי.
- ג. גרבינוניים. עד כה לא נתנו בכלל. השנה חלקתי למי שלא היה לה, אבל מן השנה הבאה נתן לכלם, אי"ה, עם תחילת החורף.

שאלה: האם הברות (מ- י' ומעלה) מסתדרות עם התקציב האישי?

תשובה: בדרך כלל כן. יש להן תקציב גבוה יותר מאשר לחברים וזאת מאחר והרבה דברים

אינם כלולים בו, כגון: בגדי גוף, מגבות כלי מיטה וכדו'. רק בגוד עליון בכלל בו. הסכום משתנה עם עלית המדר. מאחר ואני בתפקיד רק שנה, אין לי די בסיון בשטח זה. לדעת פנינה, הן מסתדרות מצוין ואפילו נשאר להן עודף הנזקף לזכותן. לפני שהן בכנסות לתקציב, הן מקבלות מספר בגדים חדשים, כך ש"קו הזבוק" הוא בהחלט בוח. יש מחשבה לנהוג כך גם לגבי הברנים, אולם הבעיה היא שבגיל זה וקצת יותר מאוחר הם "צומחים", מה שמפיע על המלאי.

שאלה: האם את מוגבלת בתקציב?

תשובה: לא באופן מוחלט. אני חושבת שכל בעל תפקיד חייב להיות אחראי למעשיו ונאמן

לעבודתו. בימלנו מסתכמת כל קניה בסכומי עתק. צריך לדעת לנהוג בשקול דעת ולא לעבור את "גבול" ההגיוני (אפילו אם לא באמד מפורשות מהו).

שאלה: ומה ביתס לבגוד פרטי? איך את נוהגת?

תשובה: הבגוד הפרטי יוצר פער עצום ומקפיץ את הבורמה. כל עוד מסתכם העניין בפרט

או שבויים, ביחא. אולם יותר מזה, זה דע!! יש כאלה החושבים כי המחסן צריך לספק לפי הבורמה, ללא התחשבות במה שיש בבית. לדעתי אין טעם להתרוכח יותר מדי בנושא זה, בעיקר כאשר חוסר השוויון, ברמת חיים, בוגע בכל תחומי חיינו. אני משתדלת למנוע את הפער ע"י בקשה למלוי דשימת בגדים שיש בבית, קודם הערובה. לא תמיד אני בעצית.

שאלה: כיצד השפיעה ההלבה על המחסן?

תשובה: באי סדר. זורקים לכביסה של הברנים, זה גורם להתרוצצות בלתי פוסקת ולבזבוז

זמן. יש שלא זורקים בזמן ויש שזורקים למקום לא בכון - כך מתקלקלת הכביסה. עכשיו צריך מלאי גם בבית וגם בבית ילדים לכן הוספנו הרבה כביסה. ס"ה יש הרבה מה למיין.

שאלה: באיזו מידה יכולה האם להתערב בעניני בגוד?

תשובה: להורים מותר להביע דעה, להתלונן, לבקש. קשה לשאול כל אם לפני ש"מלבישים"

את ילדה, אבל אם יש לה תלונות "סבירות" אני בהחלט מוכנה להענות לבקשה. אני משתדלת לתמוך, להיות גמישה במדה ומתאפשר לי. אחת מהתלונות שלי היא שהורים דורשים בגד בקי בו בזמן שהם עצמם מחזירים בגד מוכתם בסוף הערובה. למרות כל האמצעים לשמירת הבגדים בהם אנו נוקטים (מפיות, סיבירים).

שאלה: מתי את מתחילה להכין מדידה לערובה?

תשובה: 3 חדשים מראש. המדידה עצמה בעשית חדשים קודם. אני מתחילה מן הפערטובים,

כי שם אין הרבה מדידות. קודם מודדת את הקיים מן השנה שעברה והשנים שעברו אחר כך מוסיפה חדש על פי התקן, לפי הצורך ובהתאם להחלטה מוקדמת (אישית).

שאלה: באיזו מידה קיים קשר בינך לבין מחסן חברים ובינך לבין המתפרה?
תשובה: פגישה מרכזת את הקביות. היא גם מבהלת את החשבוניות. חוץ מזה אפשר תמיד להתיעץ איתה.

בקשר למתפרה. מזמינה לפי מה שנראה בעיני. לדאבוני אינני יודעת לתפור.
על פי רוב אני סומכת על השפוט של שושנה כי היא בעלת בסיון עשיר ובקיאות רבה בשטח. המתפרה משתדלת למלא את בקשותי, אך לא תמיד מסוגלת להספיק.
גם שם קיימת הבעיה של כח אדם.

שאלה: האם דרושות שתי מחסנאיות דרך קבע?

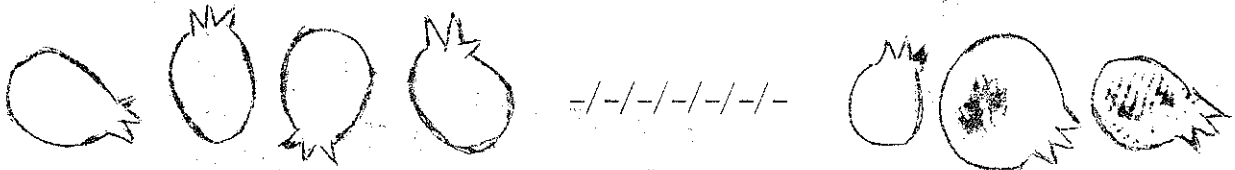
תשובה: ברור שצריך עזרה במדידות. אך בוסף לכך יש הרבה עבודה שותפת בעונות ובין העונות, כמו: מיון, תקון, אחסון וסדור המחסן בין עונה לעונה. צריך זמן לפניות הצבור. אי אפשר לעבוד כל הזמן תחת לחץ. אמנם יש לי שתי "עוזרות" באמנות זכונ סבתות מסודרות, אבל לכל אחת מהן תפקיד בוסף ויום עבודה מקוצר יותר. הרבה פעמים אני צריכה לעשות את העבודה השוטפת, מה שמעכב את עבודותי הספציפיות. כן, חייבות להיות שתיים! אם רוצים לשבות ולחדש צריך ללמוד ממשקים אחרים, לצאת להשתלמויות, לראות לעתים קרובות מה מתרחש בשוק, לערוך סקרים מה כדאי לקנות ואיפה. במצב הנתון, אין זמן "להרים ראש".

שאלה: אילו תכונות יסוד בדרשות ממחסנאית?

תשובה: מחסנאית צריכה להיות קודם כל בעלת שקול דעת זכון. היכולת לתכנן ולחשב ולארגן היטב את המהלכים קודם הזמן, מה משתלם לה יותר, לקנות או לתפור, מה להוסיף ומה להוציא מן השמוש.
מחסנאית צריכה להיות "פסיכולוגית", להבין את הלך הרוח של הילדים ככלל ושל הילד כפרט. מעל הכל עליה לדעת לשמור על יחסי אבוס תקינים, הרבה סבלנות ואורך רוח וגם זכרון.

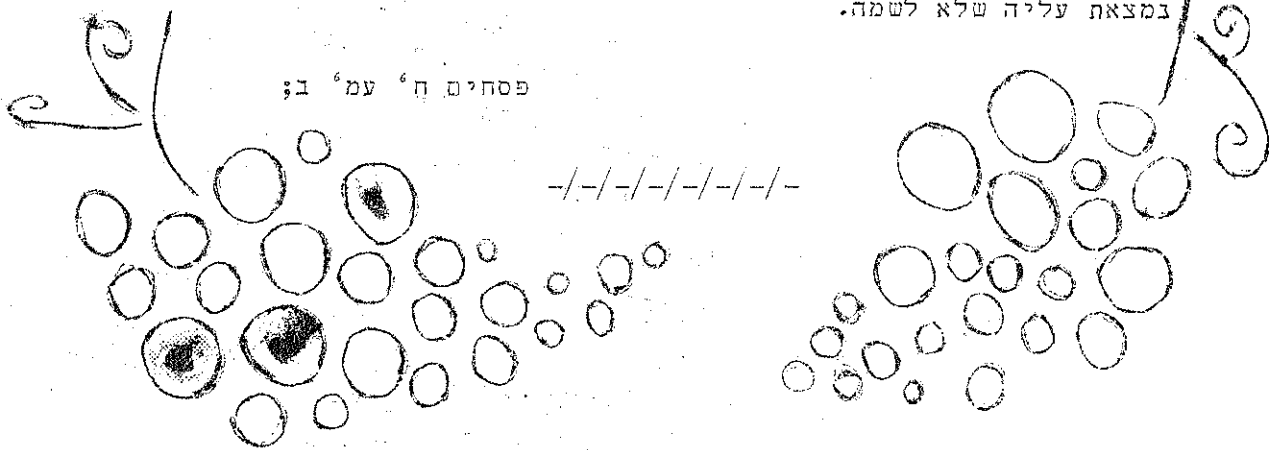
שאלה: מחסנאות הוא תפקיד או מקצוע?

תשובה: אם יש בחורה שמוכנה להמיר את התפקיד למקצוע, תבוא עליה הברכה, אבל גם אז במגבלות של 5 עד 6 שנים. חשובה הרוטציה כדי לרענן ולחדש.
בראה לי שמחסנאות הוא יותר תפקיד ממקצוע, מכל מקום לא תפקיד לזמן קצר.

מפני מה אין פירות גיבוסר בירושלים? כדי שלא יהוא עולי רגלים
אומרים: אלמלא לא עלינו אלא לאכול פירות גיבוסר בירושלים דיינו,
במצאת עליה שלא לשמה.

פסחים ה' עמ' ב;

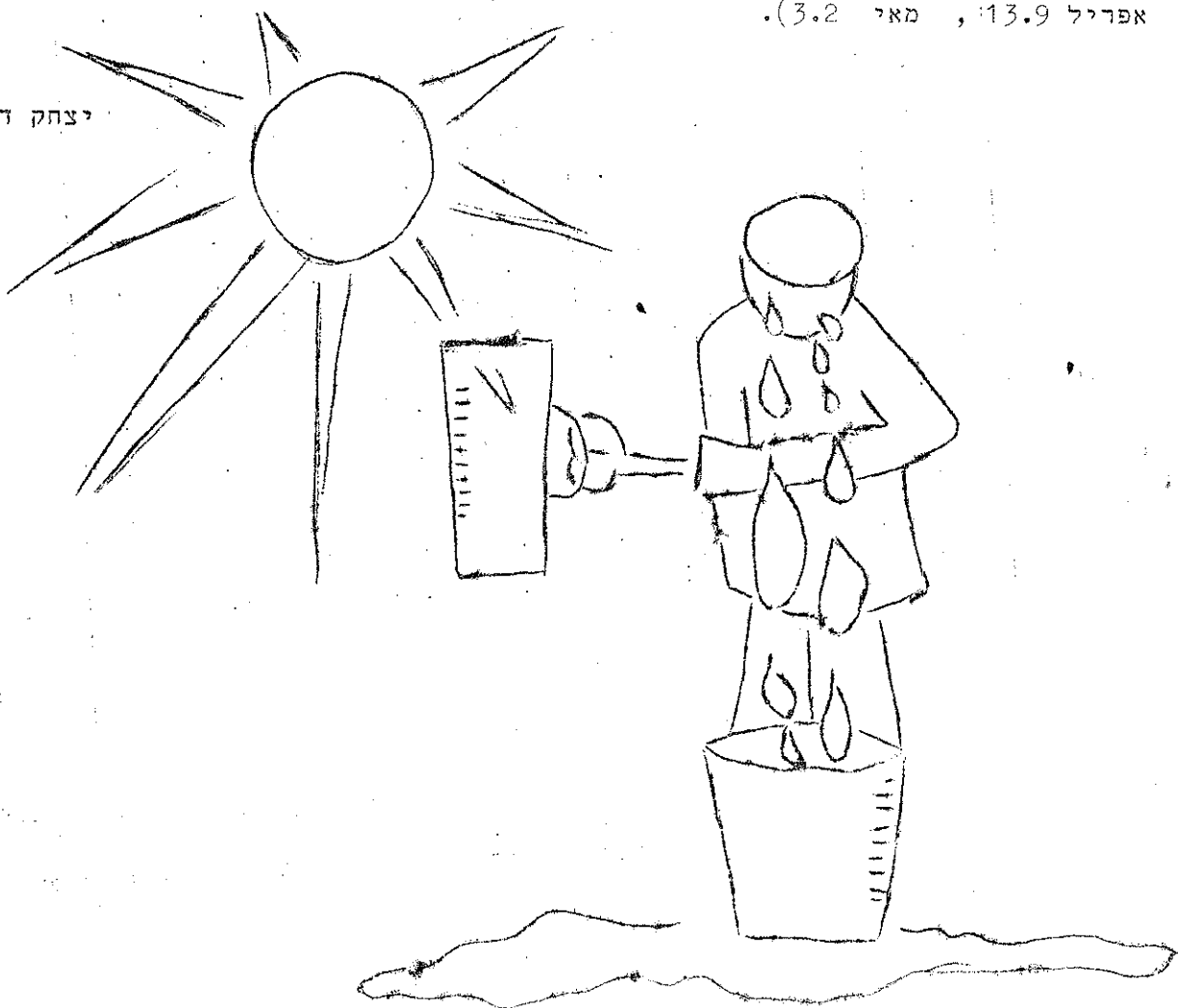

ת צ פ י ת ה ג ש ם

=====

מאז שנת תש"ב 1949/50 בערכת בשלוחות תצפית גשם. בקודת התצפית שלנו משתייכת לרשת של כ- 650 בקודות פזורות על כל הארץ. מהן במסר בנות סדיר לשרות המטאורולוגי. המדידה בעשית בעזרת מד גשם תקני שחייב להיות מוצב במקום פתוח בגובה של מטר מעל פני הקרקע. בשעה 8.00 בבוקר במדדת כמות הגשם שירדה בתוך היממה שקדמה. הדו"ח שבמסר בטופף כל חודש לשרות המטאורולוגי כולל את הכמויות היומיות לפי התאריכים, מספר ימי הגשם וציון היום הגשום ביותר באותו חודש. השרות המטאורולוגי מפרסם מדי שנה סיכום שנתי. החוברת מכילה סקירה מפורטת על עובת הגשמים, את כמויות הגשם החודשיות ומספר ימי הגשם של כל תחנות התצפית, ודיאגרמות שונות. עבור כל תחנה מחושבת כמות ממוצעת 11 שנתית על פי הנתונים של 30 שנות מדידה. הממוצע שמתפרסם עבור שלוחות מאז 1965 מחושב על פי ממצאי השנים 1960 - 1931 והוא 309 מ"מ. ממוצע זה מסתמך ברובו על נתונים של תחנות בשכנות מאחר שנתונים משלוחות קיימים רק מאז 1949/50. ממוצע המחושב על פי המדידות שלנו בשנים 1980 - 1951 הוא 317 מ"מ. הכמויות השנתיות מבוטאות באחוזים מן הממוצע הרב שנתי, המופיעות בטבלה, מחושבות על פי הממוצע הנ"ל (317 מ"מ). מהטבלה בראה שבתוך 32 שנות המדידה היו 11 שנים, בהם כמות הגשם לא הגיעה לכמות הממוצעת. מתוך 9 השנים בהם ירדו פחות מ- 150 מ"מ עד סוף ינואר. רק בשתיים הגיעה הכמות השנתית לכמות הממוצעת. כאשר מחשבים כמויות חודשיות ממוצעות מתברר, שהחודשים דצמבר וינואר הם בעלי הממוצעים הגבוהים ביותר. (ספטמבר - 0.3 מ"מ, אוקטובר 10.5 מ"מ, נובמבר - 38.2 מ"מ, דצמבר 81.9, ינואר 83.5, פברואר 52.2, מרץ 45.4, אפריל 13.9, מאי 3.2).

יצחק דיסון.

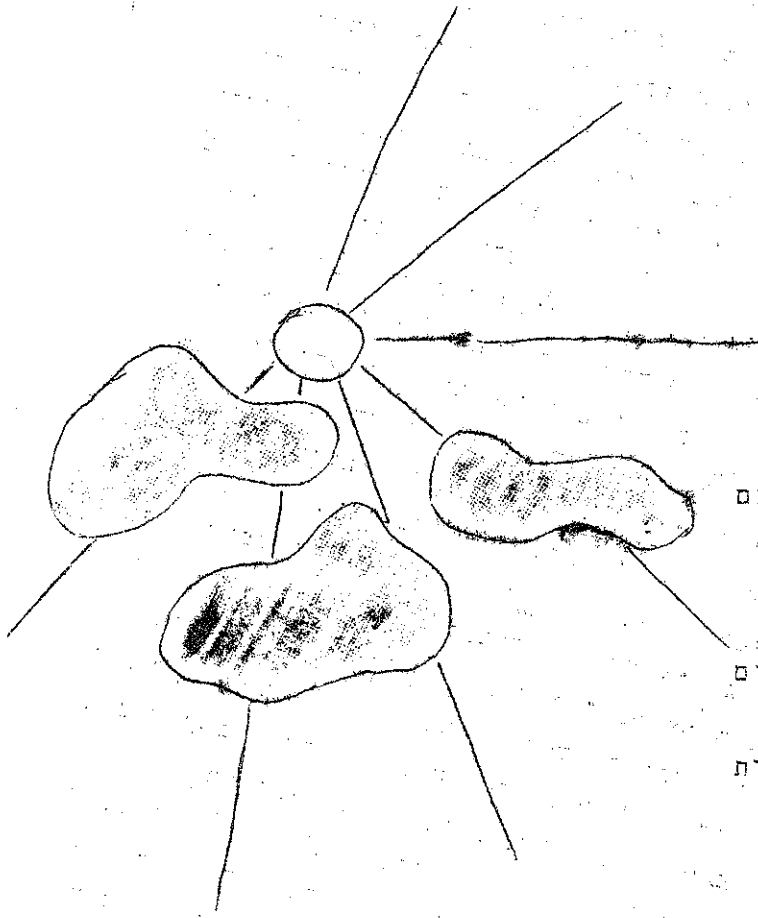
כמויות הגשם שנמדדו בשלוחות
 בשנים תש"י (1949/50) - תשמ"א (1980/81)

שנה	ספט'	אוקט'	נוב'	דצמבר	ינואר	פברואר	מרץ	אפריל	מאי	ס"ה	% מהממוצע 1951-80
תש"י	-	-	0.7	176.3	90.6	73.9	42.5	10.3	21.7	419.1	
תש"א	1.4	3.5	20.6	10.8	*40.0	40.9	10.0	-	-	127.2	40
תש"ב	-	13.3	36.8	164.3	50.8	76.2	46.4	-	-	387.8	122
תש"ג	-	20.0	5.8	20.5	143.3	67.0	102.1	2.9	-	361.6	114
תש"ד	-	-	120.1	82.6	68.6	96.2	5.2	17.3	-	390.0	123
תש"ה	-	36.5	47.1	92.6	7.3	12.0	44.8	9.4	-	249.7	79
תש"ו	-	2.0	154.2	137.9	82.8	16.5	59.9	7.9	-	461.2	131
תש"ז	-	2.6	4.1	84.5	95.1	86.2	97.9	23.8	11.6	405.8	128
תש"ח	-	12.0	40.9	159.6	148.5	9.5	-	-	-	370.5	117
תש"ט	-	-	-	24.6	*68.2	87.7	24.0	7.5	-	212.0	77
תש"ך	2.0	-	11.8	8.8	*96.1	13.2	55.2	-	-	160.1	50
תשכ"א	-	-	49.5	20.7	89.0	99.2	24.0	(30.0)	(10.0)	324.0	102
תשכ"ב	-	21.1	189.6	97.9	71.8	-	23.0	12.0	-	415.4	131
תשכ"ג	-	30.5	-	85.5	*18.7	62.2	18.4	-	47.6	262.9	183
תשכ"ד	-	22.1	24.7	1171	59.2	96.8	50.8	-	-	370.7	117
תשכ"ה	-	-	116.2	60.5	143.9	34.2	31.9	30.6	-	417.3	131
תשכ"ו	-	30.0	12.0	56.0	*34.0	64.0	67.0	-	-	314.0	99
תשכ"ז	-	20.0	30.7	175.3	113.5	60.1	120.1	5.1	24.3	549.1	173
תשכ"ח	-	13.4	42.0	48.1	131.0	22.5	21.5	21.0	1.0	259.5	82
תשכ"ט	-	14.6	37.2	112.8	103.6	23.0	64.9	-	-	356.1	112
תשל"א	6.3	21.6	19.4	11.6	131.6	35.0	85.0	32.3	-	342.8	108
תשל"ב	-	5.3	11.7	39.9	*75.7	82.6	26.3	99.6	-	341.1	107
תשל"ג	-	-	24.6	109.9	71.2	77.3	76.6	14.0	-	373.6	118
תשל"ד	-	-	16.2	38.1	*94.4	11.3	57.0	12.5	-	229.5	72
תשל"ה	-	6.2	65.4	27.0	206.9	47.7	17.5	-	-	370.7	117
תשל"ו	-	0.4	20.8	65.7	*35.4	89.9	77.3	-	-	249.5	79
תשל"ז	-	-	38.1	73.0	43.9	69.3	55.8	68.3	-	348.4	110
תשל"ח	-	5.2	80.6	31.4	85.7	17.2	65.3	44.6	-	329.9	104
תשל"ח	-	23.3	0.5	114.0	40.8	17.3	-	-	-	195.9	62
תשל"ט	-	13.4	16.7	68.0	*37.3	11.5	-	-	-	147.4	46
תשמ"א	-	18.5	75.3	227.6	89.2	68.2	85.8	11.7	-	576.3	181
תשמ"א	-	9.3	7.7	108.0	149.2	55.1	51.7	12.0	-	393.0	124
תשמ"ב	-	35.1	28.4	17.0	*31.3	-	-	-	-	-	-

* ירדו פחות מ- 150 מ"מ עד סוף ינואר.

× חלק מן הנתונים מצויין לפי מדידות של תחנות שכנות.

ב צ י פ י ה

ענבים עקרים
לא יזכרו לבכות על
שדות יזרעאל
ואין בדמעת האדם
להוריק את צֶהַב
המדבר
על קצות תבואה
צרוכה

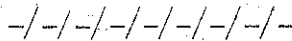
על שיאי חרמון
שלא שלגו,
בושפים שמי בזלת
קרים,
ומדרונות שחורים מקפואים
מבט יבש
לעבר הכנרת

חזאי מזג האוויר מתגודדים
כמשפטים
סביב חיצים וקווים ומפרת
סינרופטיות,
דבואתם שברים ללא
תרועה

ועולים על הר הכרמל
להביט דרך ים
שבע פעמים
בעבים טרופי תכלת,
ואין אליהו,
נביא
ולאחאב המלך
הורדת מטר,
והוא היה עוכר
ישראל.

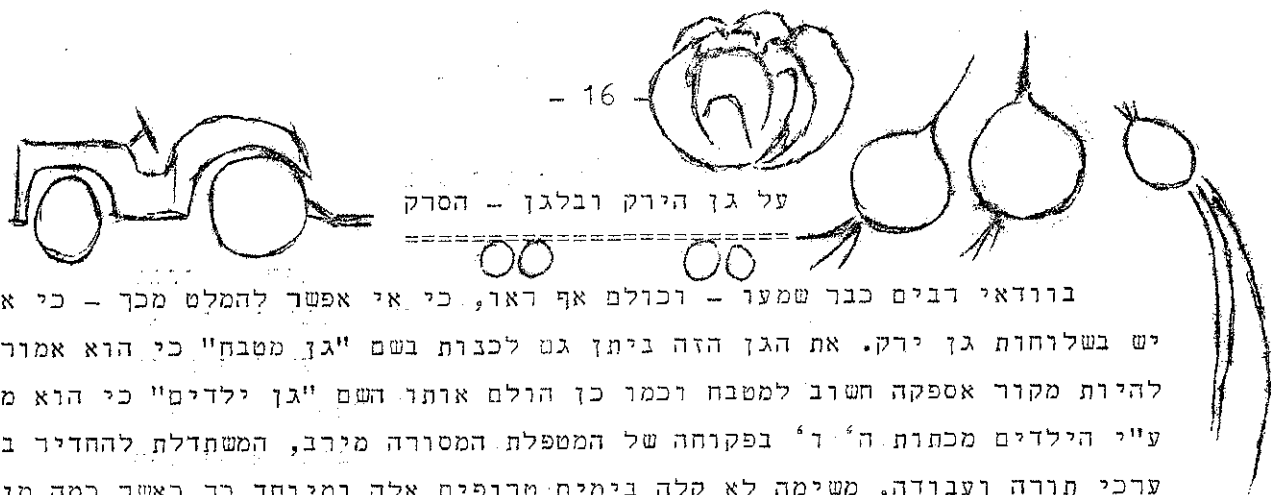

ראובן.

עתידיים כל אילני סרק שבארץ ישראל שיטענו פירות.

(כתובות.)

על גן הירוק ובלגן - הסרק

ברודאי רבים כבר שמעו - וכולם אף ראו, כי אי אפשר להמלט מכך - כי אכן יש בשלוחות גן ירק. את הגן הזה ביתן גט לכנות בשם "גן מטבח" כי הוא אמור להיות מקור אספקה חשוב למטבח וכמו כן הולם אותו השם "גן ילדים" כי הוא מטופח ע"י הילדים מכתות ה' ו' בפקוחה של המטפלת המסורה מירב, המשתדלת להחזיר בהם ערכי תורה ועבודה, משימה לא קלה בימים טרופים אלה במיוחד כך כאשר כמה מן הילדים חושבים שהם באמת עדיין בגן ילדים (אגב פתחנו גם ענף ספורט חדש שהוא מאד פופולרי בזמן האחרון: קליעה למטרה חיה באמצעות צנוניות וקנולרבי) אולם בס"ה אין סיבה להתלונן.

אגב, זו כבר עונת רביעית של גן הירק, אלא שהשנה הוא נרחב יותר ומשתדע על שטח של כ- 17 ד'. המביעים להגדלת השטח היו בראש וראשונה השאיפה לספק את מירב תצרוכת הירקות של המטבח ובמשך רוב חדשי השנה ושנית הצורך להעסיק מספר ביכר של ילדים בצורה יצרנית. בראה שהיינו מסוגלים לייצר עוד הרבה יותר, ביחוד לאור העובדה שבצורת העובדים מצוי "גרעין" חזק מהמחזור הקודם (כתה"ח) שהם מסורים בלב ונפש לעבודה בגן ותורמים לו הנות. אלא שכאן בכנסת המלה הקטנה "אילו" אילו הרעמדו לרשותנו - בזמן האמצעים המינימליים הדרושים לבצוע העבודה. בכל מה שקשור לכלי עבודה ועבוד אנו תלויים בחסדי אחרים. הריצה היומיומית אחרי טרקטור ועגלה גוזלת זמן עתק ומורטת את העצבים. גבצר מאתנו לבצע את העבודים המועטים בזמנים מחמת דחיות ב"לך ושוב" מצד הענפים. על כל צנור השקיה בוסף מתנהל קרב פנים אל פנים. אנו מטלטלים קוים מעמדה לעמדה, דבר שאינו לטובת הגדולים העדינים בהם אנו עוסקים. אגב, מלכתחילה חשבנו להשקות את הגן בשיטת הטפטוף שהיא הולמת במיוחד מערך של מיצים מגוונות וחלקות מפורצלות. יתר על כן אין לתאר גדול מוצלח של מלפפונים ועגבניות ללא השקיה בטפטוף. והלא שני המינים האלה תופסים מקום מרכזי בסל הירקות. אלא דא עקא - כל פניותינו לצורת המשקים למתן סיוע בהנחת רשת טפטוף - לא בענו. יחד עם זאת נמשיך לגדל גדולים רגישים אלה בשיטה הנוכחית למרות שההצלחה מוטלת בספק. בעונה זו הרחבנו את מגוון הגדולים והגדלנו את תכיפות המחזור. אנו גדלנו ומגדלים היום בצל ירוק ויבש, שום, חסה, כרוב, כרובית, קולורבי, סלק, צנונית, חצילים, פלפל עגבניות, סלד, שמיר פטרוסיליה, מבגולד. אנחנו עומדים לפני זריעת מלפפונים, קשואים ותירס לקלחים. המגמה הזאת של אספקה רצופה למטבח גוררת אחריה גם הוצרות של עודפים שאנחנו משווקים בתבונה. גם זה קשור לשלל בעיות לוגיסטיות המכבידות על העבודה. גם פגעו הטבע לא פסחו עלינו, הכפור של אמצע ינואר פגע קשות בגדולים ממשפחת הסולנניים אף על פי כן הנזק לא היה מוחלט ויש סכויים לשקום.

ולבסוף כמה מספרים: מאמצע אוקטובר עד סוף ינואר ספקנו למטבח כ- 750 תבניות של ירקות שונים. כמו כן נמכרו כ- 250 תבניות לתבונה. אודות התועלת המעשית והכלכלית של תוצרת הגן יעידו "הלקוחות" שלנו: צוות המטבח והנהלת החשבונות הם מוסמכים לכך.

גן ירק קטן ונחמד
 עמוס בעיות לא מעט
 ילדים בו עובדים וטורחים
 זורעים מבכשים וקוטפים
 אם אחדים קצת יעזרו ושכם יטו
 מפרץ מגדיו תאכלו ותהנו
 לבסוף בזכיר יקידנו דוד
 אחר תוצרתנו רודף הוא תמיד
 אף רץ ועושה ימים כלילות
 להפריש ולהפריש מעשרות ותרומות.

גיוס הגזר - השגות על השיטה

=====

טוב עשתה הקבוצה כאשר החליטה לבצע גיוס חברים למיון הגזר ולא להזקק לשירותים של שכירים. גם הרעיון לבחור בוועדה אשר תתכנן את המבצע המסובך ותכין צוותים לעבודה הוא רעיון טוב כשלעצמו, אולם הוועדה לא בצעה את תפקידה בצורה הראויה, לפי דעתי, ולא הציעה סידור מתאים לביצוע הגיוס. אפרט את טענותי כלפי השיטה המוצעת ע"י הוועדה.

א. הבעיה העיקרית בהצעת ועדת הגיוס היא שעות הגיוס. השעה 14.00 היא שעה שבה אנשים רבים עדיין עובדים הן במשק והן בעבודת חוץ או בית ספר, וברור שאלה יתקשו מאד להגיע לגיוס. כמו כן כל מי שבוטס, ואפילו לכמה שעות, בדרכך כלל אינו יכול להגיע בחזרה עד השעה 14.00. שעות אחה"צ 16.00-17.00 הן שעות בעיתיות מכיון ששעות אלה יש לקחת את הילדים מהפעוטונים ובית התיבות ובמקרים רבים אין אפשרות להעדרות שני בני הזוג מן הבית בשעות אלו. מורים אשר מסיימים את יום העבודה רק בשעה 14.30 (11-12 מורים) לא יוכלו להגיע בשעה היעודה ומה יעשה למשל צוות ד' אשר יש בו 3 מורות אם אלה לא יתיצבו בזמן?

ב. עובדים רבים בענפי השדה ולא רק ענפי השדה אשר אינם יכולים להתחיל לעבוד כאשר עדיין חושך בחוץ לא יוכלו למלא אפילו את מכסת שעות העבודה שלהם בענף קודם שיתיצבו לגיוס ומצד שני מי שמתחיל מוקדם מאד יעבוד באותו יום שעות רבות. חברות מבוגרות אשר צריכות לעבוד פחות ימלאו את מכסת עבודתן בענף ד' אח"כ יתיצבו לגיוס בעוד שמי שחייב ביותר שעות עבודה לא ימלא אפילו את יום העבודה הרגיל שלו - דבר שמראה שהשוויון לא תמיד צודק.

ג. לצערי הרב לא התייעצה הוועדה עם רכזי הענפים (לפחות לא איתי) לפני שהגישה את הצעתה ואני אדגים כאן בשורות קצרות אילו בעיות יגרמו לענף הרפת (9 חייבי גיוס).

למשל סדרן העבודה של הרפת יצטרך להכין את השינוי השבועי ברפת במגבלות הבאות:

1. רפתן אשר צריך להיות בגיוס לא יוכל לחלוב צהרים באותו יום וכן לא יוכל לחלוב לילה באותו ערב - יהיה זה מוגזם לדרוש ממיישנהו שיעבוד עד 14.00 ברפת מ- 14.00 - 17.00 בגזר ואח"כ בשעה 19.00 ילך ליום עבודה נוסף של יותר מ- 6 שעות בחליבת לילה.

2. מכיון שהאולפן לומד בצהרים הרי לא יוכל לעזור אף פעם בחליבות צהרים וגרוע מזה הוא ממלא את חליבות הבוקר כך שאין למעשה אפשרות לחברים להתחיל מוקדם מאד את יום העבודה.

3. הילדים, אשר יצטרכו למלא את הפער שנוצר, מגיעים מבית הספר מאוחר ויכולים לבא לעבודה לא לפני 14.30, כך שלפני כן לא יוכל הרפתן לצאת מהחליבה.

4. רפתן המבצע האבסה או קציר ירק וארעה לו תקלה כל שהיא (דבר שקורה לעיתים קרובות) לא יעזוב את העבודה לפני סיומה כדי להתיצב לגיוס, ומצד שני קשה להזיח שימצא לו מחליף מכיון שהמחליף הפוטנציאלי שלו יהיה בחליבה - או שאינו מסוגל למלא את החלל.

5. בימי ראשון כשהאולפן לא במצא חסדים שני אנשים ברפת ויתכן שגם גרעין גולן לא יהיה באותו יום א' מה בעשה אז?

6. בצוות ב, יש שני רפתנים, בצוות ג' יש 3 רפתנים ובצוות ה' אין אף רפתן, מדוע?

7. ביום שרפתן חולב צהרים הוא מסיים את החליבה בערך בשעה 17.00 ואם אשתו תהיה מגוייסת באותו היום מי יקה את הילדים מהפעוטון (יש 6 רפתנים עם ילדים קטנים) כלומר גם "בבשות הרפת" יש להתחשב דבר המסבך את התמונה עוד יותר.

יכולתי להוסיף עוד דוגמאות אבל אין צורך - אני מניח שבענפים אחרים המצב אולי מעט יותר טוב אולם גם שם יש בעיות דומות.

אם אנו בודקים את הבעיות שהצגתי כאן ניתן לראות שכולן זרועות מהשעות הבלתי בוחות של הגיוס, ניתן אם כן לפי דעתי להציע שעות אחרות אשר יפתרו את הבעיה וחבל שהועדה לא העמידה את הענין לבחינת הציבור. אם יתבצע הגיוס בין השעות 23.00 - 20.00 לדוגמא הפתרונה מרבית הבעיות שהצגתי כאן.

א. כל החברים יוכלו להשלים יום עבודה מסודר בענף ואולי גם לזוח מעט לפני הגיוס ומצד שני שעת הסיום אינה מאוחרת מדי למרבית חברים.

ב. מורים, רפתנים, עובדי חוץ, פעילי ציבור שנוסעים לת"א, מטפלות ואמהות ברוכות ילדים יוכלו להגיע ביתר קלות מהסיבה שבשעות אלה שהן שעות ההשכבה יש תמיד יותר אנשים בבית שיכולים לעזור או להחליף מאשר בשעות אחרות.

ג. מי שיש לו שמירה באותן שעות לא יתקשה להחליף. מדובר רק באדם אחד כל יום (שומר מ- 20.00 - 23.30) ומי שיש לו חוג במועצה בעייתו לא תפתר כשם שבסידור המוקדם זה שלומד בצמח או זה שיש לו חוג במועצה מוקדם לא יוכל להגיע לגיוס.

את ההצעה הזו לא אני הגיתי, אולם מכיון שהיא לא הועלתה בשום פורום ציבורי אני מעלה אותה כאן ואני מקווה שהיא תועיל לביצוע הגיוס.

דברים אלה נכתבים במוצ"ש פ' בא ערב לפני תחילת הגיוס ואני צופה לו קשיים רבים בעקבות הבעיות שהעלתי. לכן אני מציע לדון מחדש בנושא ולשנות את השיטה על מנת לגרום ליתר הצלחה של הגיוס שהוא כפי שכתבתי בתחילת הדברים פעולה חיובית כשלעצמה.

בשעה שכורתין עץ האילן שעושה פרי - קולו הולך מסוף העולם ועד סופו ואין קולו בשמע.

(פרקי דרבי אליעזר)

ב ב ר א י ז י ם

=====

המשתקפת במים-האם בבואתך היא? רגע, רגע מסתבר שכן, מעורפלת קמעה עטופת עננים, עננים שמכסים פרצופך האמיתי, נח לך בכך, כי זמותר מצטיירת בדמיונך כרגיל כדמות שאין בה מתם.

את תברך הנך דנאה כל יום, מודד אותו מכף רגל ועד ראש, גילית בו פגמים הנה קמט! הא, אפו-עקום, עיניו טרוטות! מדוע ולמה כך עשה ולא אחרת ועוד מדין בישיך למיננהו. והפוכו כמה באה "אילן" זה, צת ואדום דגול מרובה, צדיק שאין בו רבב ועוד מעלות שמחפשים בקרבן לפני עלותו למזבח. כוכב שביט - כוכב תורן כוכב כוכב... ישובים לשולחן, "משכיבים" אדם ומנתחים אותו לחתיכות, אין חוק פטלוגיה! גב אל גב יושב שאר בשרו, בעל כורחו שומע בעל כורחו ידום. כך ללא בעיות (ללא חסכון באנרגיה) מתגדצת לה חרב פיפיות ועושה לאט לאט חתכים, רצח ארפי של אדם.

ישבו מכשיר לא יקר ביותר קוראים לו מראה, יתכן והיה זה רעיון לא רע להביט בה פעם, כאן, לא כבמים בבואתך תהיה בהירה ובְּיורה, תוכל לראות בה כמעט כל דבר, אלא אם תרצה בכך, ואז, אולי תורכח שגם אתה אינך טלית שכולה תכלת, ויתכן שתחשוב פעמיים לפני שתאחוז באזמל הנמוחים לבתח גבם של אחרים?

הנה היא בבואתי, הי, הי, הי
כמה באה וכמה יפה היא.
שם? בבואתו? הו, הו, הו
כמה בבזית ורעה שלו!
אך, רגע רגע מראתי,
מה קרה כאן בתוך פי?
איזו לשון לי בפותה?
ממש לשון מצורעה!?
אמרה לשון, קרצה קריצה,
לשובך? - מחסום לפיך לא ידעה!

מיכאל ערמון.

-/-/-/-/-/-/-/-/-/-

ד' יוחנן בן זכאי היה אומר: אם היתה בטיעה בתוך ירך ויאמר לך: הרי לך המשיח - בא ובטע את הבטיעה, ואחר כך צא והקבילהו.

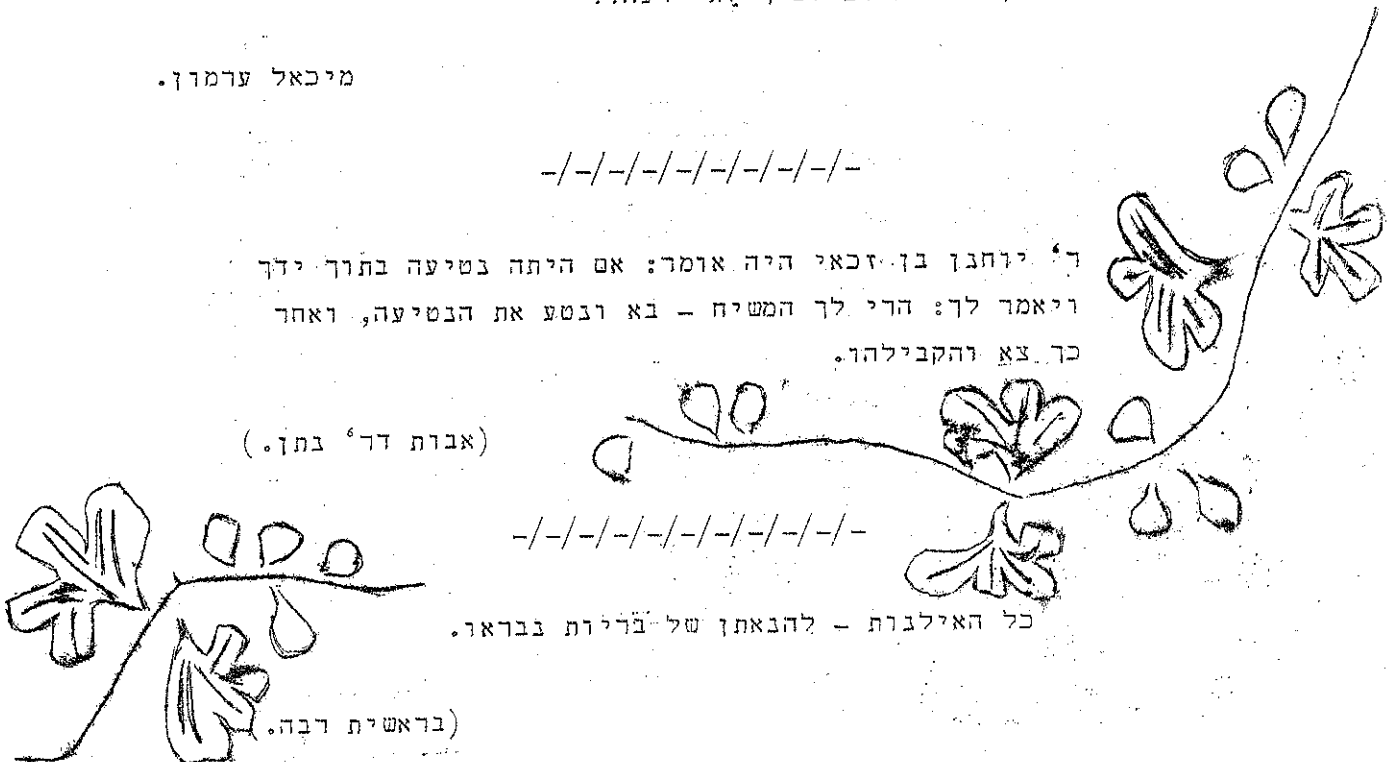
(אבות דר' בתן.)

-/-/-/-/-/-/-/-/-/-

כל האילנות - להנאתן של צלילות בבראו.

(בראשית דבה.)

-/-/-/-/-/-/-/-/-/-

ה ב י ת ה ש ב י

חקרו חכמי הדור את סודו של הקבוץ,
ולא הבינו,
איך בלי מזיות הבורסה ומטבע זר.
זכסי דלא ניידדי רבים לכל חבר.
התאמינו?
ולא בית אחד לו, אלא תריסר.

וחדר האוכל מבנה אחד שהוא רבים
בכח,
הוא הבית השני הממש והחביב,
שם כל אחד צריך לחוש עצמו
בבוה,
ואגב שאיבת מרק, יוכל להתפלמס
עם "החברה"
מסביב.

על עמודי בטון רמים, ומוקף זכוכית,
עומד מרכז חדש, ברווח,
בגאון,
מבעד להלונות על להט הבקעה
בביט,
ותקרה, מעשה חושב, בולעת
כל שארן.

משטחי העץ שופעים בבוועם
חמימות,
ואור מופז נשפך כאשד אל
עינינו,
הי צריך ישון! שלא תהיה
טעות,
חי שילבתך
אנחנו כמו צללית גלבווע -
לא השתננו.

אז מה
אם לא היה בנוי
מבטון יצוק,
ולא גבוה מן היונים
על הדקלים?
מראהו, לעתים, היה
אפילו די
זרוק,
מבנה של עץ לא הכי
מותאם אל
האקלים.

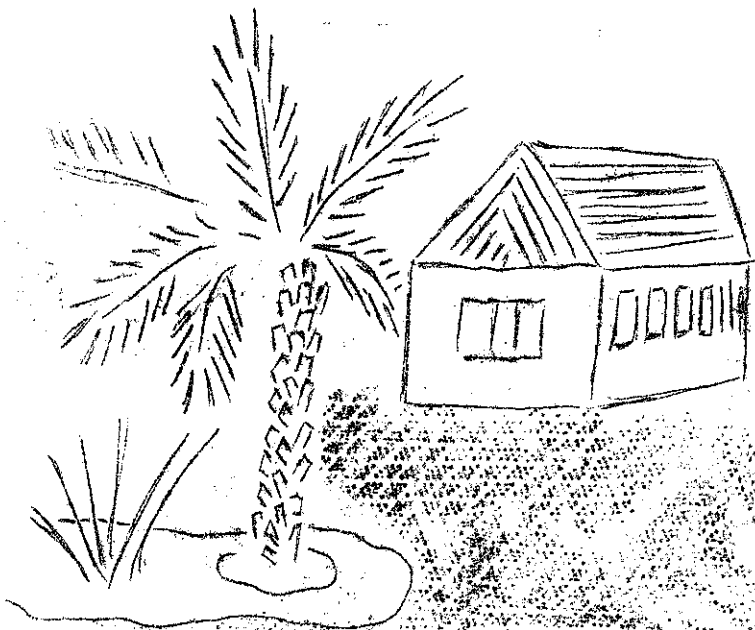
אך אם העץ טוב מן הפח,
(הזה בכון)
והפח עמיד מפני הבד,
כאשר גם צריך של עץ
היה בחשב כמעט
ארמון,
לצריך הזה היה בו
ערך מיוחד.

פעמון היה מזעיק את
רעבי הצהרים,
והוא הרעיד שדה, מטע ומי
המאגר
וליד כלים דלים ישנו עובדות
הכרם מאובקות
הירכיים,
וטרקטוריסטים, שעל חולצה
כל ים המלח
באגר.

סכין בודדת קישטה את השלחן
ולמבין חסדו ספלי חרסינה שלא סולא
בפז.
אך התבשיל מלב אל לב הוכן
על הרי געש, הלא הם "פרימוסים"
בלע"ז

ארוץ הקודש. במצב הכן תמיד,
הוסתר מאחורי
דלתיים,
הצריך בחול, שבת וחג עטף טלית
של בית תפילה.
ובין קריאת תורה למוסף של חג,
הוכרז על הפסקת
ביניים.
"מקדשים בחוץ, קפה ועוגת "שטרודל"
בחרשה"

ומלבד עתות של אנלות, היה
לבית קולנוע כל שבוע,
ושוהרי הכוכבים הקפידו "להשכיב"
טפס בזמן.
לכל צופה סומן כסא באורח די
קבווע,
ולכל חלוץ, ילד משלו, בעל
מבט לווהט
סקרן.

דו"ח מהמזכירות המורחבת של הקבוץ הדתי

בעקבות הפגישה של ירון תאצה ובן בוסף מטירת צבי להתגייס לצה"ל במסגרת ה"הסדר" התקיים דיון במזכירות המורחבת של הקבוץ הדתי על מנת לפרש החלטת מועצת עין הנצי"ב. להלן החלטת המועצה:

1. בראותו בשרות מלא בצה"ל ערך לאומי בטחוני - אין הקבוץ הדתי רואה אפשרות כי צביו ישרתו במסגרת "ההסדר" הקיים בצה"ל.

2. הקבוץ הדתי יאפשר לבניו המעוניינים בכך, לשרת במסגרת הסדר מיוחד, בתנאי שמשרות בשרות בפועל יהיה זהה לשרות החובה בצה"ל.

אחרי דיון ממושך בתקבלה החלטה המאפשרת יציאתו של ירון וחברו מטירת צבי. להלן בוסח ההחלטה:

"המזכירות המורחבת רואה את בקשתם של שני הבנים כניתנים לשילוב עם החלטות מועצת עין הנצי"ב בתנאים כדלהלן:

1. השרות הממשי במסגרת צה"ל יהיה לפחות בן 36 חודש.
2. הבנים יבואו בדברים עם ועדת הבטחון של הקבוץ הדתי לצורך הגדרת מסלול השרות שלהם.

3. המזכירות המורחבת מטילה על ועדת הבטחון ומזכירות הפעילה לפעול בכיוון של הגדרת המסגרת והתוכן למסלול בו ישולבו שירות מלא בצה"ל עם לימוד תורה. ההצעות תבאנה לאישור המזכירות המורחבת".

כזכור פרסמנו החלטת מזכירות שלוחות בנושא זה.

"ירון הביע את רצונו לשרת במסגרת ההסדר והבהיר שהחלטות מועצת עין הנצי"ב בנושא זה מאפשרות לבני המשקים שרות ב"הסדר" בתנאי ששרות פעיל זמן יהיה שווה לשרות של חייל רגיל בצה"ל. ירון שמתכוון להגיע למסלול פקוד במסגרת ההסדר ממלא תנאי זה. בהסתמך על הנכתב לעיל, המזכירות (שלוחות) מאשרת לירון את מסלול השרות ב"הסדר" בתנאי שיעמוד בקריטריונים של החלטות המועצה. העניין יובא לאישור האסיפה לאחר דיון במזכירות הפעילה של הקבוץ הדתי".

בדיון במזכירות המורחבת מספר חברים "נזפו" בנו על שמזכירות שלוחות דבה בעניין לפני הדיון במזכירות המורחבת. הסברנו כי החלטנו את שהחלטנו מתוך הבחנה שהפרוש של הסעיף השני שצויין לעיל (בהחלטות מועצת עיה"ב) הוא הנכון כפי שאמנם התקבל על דעת רב חברי המזמו"ר, בכל מקרה היה זה בתם לב ולא מתוך כוונה להעמיד את המזכירות המורחבת לפני עובדה מוגמרת. כפי שצויין בעבר בדף מידע תובא בקשתו של ירון לאשור האסיפה כנהוג לגבי שרות ממושך.

שמחה.

---/---/---/---/---/---/---/---

מ ה מ ט ב ת

1. החל משבוע הבא כלומר י"ד שבט נסגור את המרכזלית בגמר תור ערב למשך הלילה. עם השומרים והרפתנים הדבר סודר.

2. בקבוקים ריקים יש להחזיר לארגז המיועד לכך שיעמוד במרכזלית. בבקשה לא להשאיר בקבוקים ריקים בחדר השטיפה ולא בכל מקום אחר.

---/---/---/---/---/---/---/---

ב מ ס פ ר מ י ל י ם

- * לטובה ואפרים אהרונזי מזל טוב להולדת הבת אחות לזהבית יוסף שידה ורנבה.
- * רונן בן שמואל ורחל דנה נכנס לבריתו של אברהם אבינו ביום ראשון ז' בשבט תשמ"ב.
- * לבת של חנה וגרשון גולדנברג נקרא שם בישראל: חן.
- * גלית ארצי הודיעה שאינה מצטרפת לקבוצה.
- * עודד צובץ התגייס לצה"ל - איחולי שירות זעים - צאתך ושובך לשלום.

-/-/-/-/-/-/-/-/-/-

מ ו ע ד ת ת ר ב ו ת

- * חוג לערבית מדוברת: אנו נפתח אי"ה את החוג בשבוע הקרוב החוג יתקיים במועדון לחבר
 ביום שלישי - למתחילים בשעה 17.00
 ביום רביעי - למתקדמים " "
- בפגישה הראשונה בקיים פגישה היכרות וקביעת מועד ושעה הנוחים לכל המשתתפים. חברים/ות שלא הספיקו להרשם ומעובדינו להשתתף מוזמנים בימים המצויינים לעיל.
- * את ט"ו בשבט נחגוג בצורתא במועדון לחבר בשעה 21.30. מצפים להשתתפות מלאה ומצב רוח מרומם.
- * אנחנו מעובדינו להמשיך ולפרסם בדף הצהוב את תכנית השבוע ומבקשים את עזרתכם. אנו מבקשים חברים שיש להם פגישות ועדות, שיעורים או כל פעילות אחרת מתבקשים למסור לטובה הוכמן עד יום רביעי בשבוע.

-/-/-/-/-/-/-/-/-/-

הדלקת גרות 16.55
 צאת השבת 17.53

-/-/-/-/-/-/-/-/-/-

ברגע האחרון: אוהד בנט של ביצה וטוביה בן זאב נכנס לבריתו של אברהם אבינו היום י"ב בשבט תשמ"ב.